
İRFAN ALTAN
SİRİUS'UN KIZI
3
KAN ARZUSU
Tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Sirius'un Kızı 3
Kan Arzusu
İrfan Altan

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740
Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Cemal Deniz
Redaksiyon: Elif Eylem Dönmez
Son Okuma: Yusuf Yaşkeçeli
Sponsor: Expo Solar Enerji / Özlem İşcan
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Fatma Akçay

1. Basım, İstanbul, Nisan 2025
ISBN: 978-625-6130-74-6
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

SİRİUS'UN KIZI 3
KAN ARZUSU

İrfan Altan

Sirius'un Kızı serisinin devam kitabıdır.
1. ve 2. cildi okumadan bu kitabı okumamanızı öneririz!

ADRENOCROME – KAN ARZUSU

Henüz yeni çift olmuş iki kurttan erkek olan önde dişi olan arkada sık ağaçların olduğu ormanda nefes nefese koşuyorlardı. Erkek olan gri, dişi olan ise gri beyaz renkteydi. Erkek önde, dişi arkada sık ağaçların olduğu ormanda, nefes nefese koşuyorlardı. Bulutsuz gökyüzündeki dolunayın ışığı ağaçların boşluklarından süzülerek ormana adeta sihirli bir hava veriyor gibiydi.

Erkek kurt bir tehlike kokusu alıp, aniden durunca onu takip eden eşi de durdu, bir ağaç yaprağından düşen tek damla su dişi kurdun burnuna çarpınca burnuna düşen damlayı bacaklarındaki tüylere sildi.

Gri kurt üç gündür açtı ve tüm içgüdüleri eşinin de aç olduğunun alarmını veriyordu. Tehlike kokusunu almasına rağmen önce kararsız bir kaç adım attı ve bir iki tur kendi etrafında döndü. Tavşan kokusu geliyordu hem de tam olarak tehlike kokusu ile aynı yerden...

Önce erkek kurt ardından da dişi kurt koşmaya başladılar. Önlerine oldukça derin bir uçurum çıktı. Uçurumun kenarında durdular. Dolunay tam karşılarındaydı… Kocaman, yuvarlak ve kıpkırmızı… Ay'a karşı ilk dişi kurt ulumaya başlayınca erkek kurt ona katıldı… Bir dakika sonra ormanın uzak köşelerinden diğer kurt ulumaları ormanın derin sessizliğini bozmaya başlamıştı. Bir kaç dakika boyunca ulumaya devam eden gri kurt yalnız uluduğunu fark edince arkasına baktı, eşini göremeyince ulumayı bırakıp tekrar ormana doğru eşinin kokusunu takip ederek koşmaya başladı.

Eşini bulduğunda yarısı parçalanıp yok edilmiş gibiydi, yerde eşinden kalanlara yanaştı yere eğilip dişi kurttan kalan parçaları kokladı. Tehlike kokusu hala devam ediyordu. Dişlerini göstererek hırlamaya başlayıp tehlikenin olduğu yere hızla koşmaya başladı.

Sabah güneşi, gri beyaz kurdun parçalanmış bedeninden üç kilometre kadar uzakta açık bir alanda gri kurttan geriye kalan kafasındaki açık gözlerinde yansıyordu.

O gece, ormanda yüzlerce kurdu benzer şekilde parçalayan koyu bir gölge ağaçların üzerinden yavaşça şehre doğru hareket etmeye başladığında gölgenin uzağına düşen diğer kurtlar uluyarak ormandaki yası, ormana duyurmaya başlamışlardı.

Kurtlarda kanun düşeni yemek olmasına rağmen hiçbir kurt parçalanmış kurt cesetlerinden tek bir ısırık dahi almadı.

Birkaç gün sonra Kanada ulusal basınına yansıyan kurt katliamı haberlerini hem okuyup hem izleyerek yakından takip eden Elohim, bu katliamın muhtemel sorumlusunu nerede bulacağını biliyordu. Yola çıkmak için hazırlıklara başladığında içeri giren annesi oğlunun toplanmaya başladığını görünce.

"Yola çıkmaya mı hazırlanıyorsun?" diye sordu.

Elohim, hiçbir şey söylemeden kurt haberinin olduğu gazeteyi annesinin önüne bıraktı. Annesi habere kısa bir göz attıktan sonra

"Büyükbaban da, ben de bu işin peşine düşmeni istemiyoruz" dedi.

Elohim

"Ben karışmak istemesem bile beni karıştırdılar… Hak ettikleri karşılığı alacaklar…"

"Büyük baban bu konuyla şahsen ilgileniyor"

"Anne büyük babam doksan yaşını aştı, o kendisiyle ilgilenebilirse benim için yeterli"

"Oğlum bu bir ayin… Biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum… Henüz tamamlanmamış bir ayin olduğunu da biliyorum…"

"Yine de tamamlanmamış bir ayinin ne anlama geldiğini bilmiyorsun…"

"Öyle mi?... Ne anlama geliyormuş?!!"

"Tamamlanmamış bir ayin yapıldığı cinsten tuzaktır… Sana kurt tuzağı kuruyorlar…"

"Dilerim sen haklısındır anne… Ben de o tuzağı bozarım…"

"Oğlum… Krallar duyguları ile hareket etmezler. Stratejileriyle hareket ederler…"

"Sen hala bana adını bile söylemediğin babamla beni dünyaya getirirken stratejiyle mi duyguyla mı hareket ettin?"

"Ben senin annenim ve sadece senin iyiliğin için uğraşıyorum… Küstahlık etmene gerek yok!"

Elohim, hazırlıklarını bitirip bavulunu kapattıktan sonra

"Özür dilerim anne, amacım seni kırmak değildi" dedikten sonra bavulunu alıp odasının kapsını açtığında karşısında büyükbabasını buldu, bavulu yere bırakıp büyükbabasının kertenkele gözlerine dönüşen gözlerine bakarak

Elohim;

"İzninizle çıkıyorum" dedi.

Büyükbabası, suratına oldukça sert bir tokat atınca Elohim yere yığıldı, büyükbabasından ilk defa tokat yiyordu.

Büyükbaba Arthur;

"Benim adım Arthur, damarlarımızda kral Arthur'un kanı akıyor. Yaşım doksanı geçse de attığım tokat hala seni yere seriyor! Şimdi evlat… salona git ve beni orada bekle!"

Elohim o tokadı atan bir başkası olsaydı, anında o eli kırardı ancak her şeye rağmen damarlarında kral kanının yanında sürüngen kanının da dolaştığını bildiği bu ihtiyara hem saygı du-

yuyor hem de seviyordu. Bir şey söylemeden vakur bir şekilde yerinden kalktı, salona geçip oturarak büyükbabasını beklemeye başladı.

Bir dakika sonra Arthur yaşlılık yüzünden yavaş yürüyerek yanına geldi. Gözleri normale dönmüştü, bu sinirinin geçtiğini gösteriyordu. Kafasında görünmez bir taç varmış gibi vakurla Elohim'in karşısında ki koltuğa oturdu.

"Tarih girdiği hiçbir muharebeyi kaybetmemiş ancak harbide kazanamamış zavallı komutanlarla dolu. Sen de o zavallılar listesine adını yazdırmak mı istiyorsun?"

"Hayır efendim… Fakat yarım kalan ayinin nasıl tamamlanacağını ikimiz de biliyoruz…"

"Evet, maalesef kurt sayısı kadar çocuk cesedi ile… İkinci aşama için ikimiz de bir şey yapamayız"

"En azından bu uğurda ölebiliriz efendim"

"Cesaretini ve soyluluğunu takdir ediyorum. Bizler öldükten sonra yerimize gelecek olanlar, iki misli ölüm için kılını kıpırdatmayacaktır. Şu an için yaşaman ilk üç yüz yetmiş yedi çocuğu kurtaramasa da aynı sayıda ikinci grup çocuğun hayatını kurtaracaktır"

"Peki, o zaman ne yapmam gerekiyor? Çünkü öylece oturup seyredemem…"

Arthur,bir saate yakın, pek çoğunu Elohim'in ilk defa duyduğu şeylerden söz etti. Büyük resmi gösterip asıl hiyerarşiyi anlattı. Anladığı kadarı ile yeri, güç piramidinin en üstünün iki altındaydı. Ancak kendi üstündekilerinin de zirvedekiler hakkında fazla bir bilgisi yoktu ve ayin emri doğrudan zirveden geliyordu. Çok önemli bir şeye hazırlık olduğu belliydi ancak bu şeyin ne olduğunu ancak her şey olup bittikten sonra öğrenebileceklerdi.

Arthur

"Yarın aynı saatte yine burada ol" dedi ve kalkıp odasına geçti. Elohim odasına geçip Daniel'i aradı. Telefon açılınca, karşıdaki ses;

"Kardeşim çok acil değilse sonra ara… meşgulüm…" deyip telefonu kapatınca; Elohim numarayı tekrar çevirdi. Bu sefer

Daniel

"Tamam… Anlaşılan çok acil bir konu… Dinliyorum…"

"Elinde kaç tane var?"

"Şey… Bir tane… Bu günlerde çok iyi korunuyorlar..."

"Umarım sen de korunuyorsundur… Erkenden baba olmanı istemeyiz…"

Telefondaki ses oldukça keyifli bir şekilde güldükten sonra

"Endişelenme kardeşim… Savunma bakanının kızı kendini çok iyi savunuyor… Bana o bir tane ile ne yapmak istediğini söylersen, ben de telefonu kapatıp savunma hattını aşma çalışmalarıma devam etmek istiyorum."

"Üç yüz yetmiş yedi parçaya ayır her birini ayrı bir pakete koyup sana göndereceğim adrese gönder, iki gün içinde elimde olsun"

"Olmuş bil kardeşim…" dedikten sonra telefonu kapatıp yatakta çırılçıplak uzanmış kendisine bakan genç kıza dönerek

"Bu kadar sohbet yeter" deyip battaniyeyi üzerlerine çekti.

İki gün sonra Elohim'e beklediği paketin geldiği haber verildiğinde daha önce hazırladığı sırt çantasını alıp, dışarı çıktı ve cipine binerek kurtların parçalandığı ormana doğru yol almaya başladı.

Ormanın içinde terk edilmiş gibi duran bir kulübenin önünde durdu. Dışarısı soğuk sayılırdı ve bedeni soğuğu sevmiyordu. Kalın hırkasının fermuarını çekip kapüşonu da başına geçirdi. Kulübeden çıkan iki iri yarı adam birlikte taşıdıkları paketi cipe koyduktan sonra sessizce Elohim'e baktılar.

Elohim konuşmadan eliyle gidebilirsiniz işareti yaptıktan sonra iki adam kulübenin arkasına park ettikleri başka bir cipe binip ortadan kayboldular.

Elohim bir süre daha orada kalıp sırt çantasından bir tablet çıkartıp açtı. Özel bir kanaldan edindiği kurtların ormanda parçalandığı yerleri gösteren haritaya baktı. Çantasından çıkardığı hazır su şişesinin kapağını açıp bir yudum içtikten sonra cipten inip şişenin içinde kalan suyu kulübenin içine serpti.

Elohim,ilk ölen kurt olan gri-beyaz kurdun öldüğü yere gelince cipten indi. Yüklenen paketi bir maket bıçağı yardımı ile açıp, içindeki küçük siyah torbalardan birini aldı. Kurttan geriye kalan tüy kalıntılarının olduğu yere torbanın içindekini boşalttı. Yere avuç içi büyüklüğünde kanlı bir et parçası düştü. Aynı işlemi ormanın değişik yerlerinde üç yüz yetmiş altı defa daha tekrarladı eve döndüğünde saat akşam 10'a geliyordu, annesi endişeli bir şekilde kapıda bekliyordu. Kapıda annesinin yanından geçerken oğlunu koklayan annesinin burnuna çok yoğun bir alkol kokusu gelince annesi bir şey söylemekten vazgeçti.

O gece Elohim, deliksiz bir uyku uyurken Büyükbabası, şehrin farklı bir yerinde Brezilya'da öldürülen birinin cesedinin Kanada'da ayini etkisiz kılacak şekilde dağıtılmasından nasıl habersiz olabildiğinin hesabını vermeye çalışıyordu.

Sabah puslu bir hava vardı ve güneş kış güneşi gibi etkisiz haldeydi. Üzerini giyindi, telefonuna baktı, arayan yoktu. Kahvaltıdan sonra salona geçip büyükbabasını beklemeye başladı. Arthur içeri girince, ayağa kalkıp yaşlı adamın gözlerine baktı; her şey normal görünüyordu.

Arthur

"Demek buradasın… Güzel…" dedikten sonra bir önceki günkü gibi yine bir kral vakarı ile koltuğuna oturduktan sonra Elohim'e oturmasını işaret edince o'da Arthur'un karşısına oturdu.

Arthur

"Sanırım dün gece ormanda olanlarla senin bir bilgin yada olanlarla ilgin yoktur…"

"Efendim dün ormanda olanlar her ne ise ilgim de bilgim de yok…"

"Olmalıydı Elohim!.. Olmalıydı…"

"Uzak durmamı özellikle istediğinizi sanıyordum?.."

"Her neyse… Şimdi bunları geçelim… Dün gece üsttekilerden biri ile bu konuyu konuştum…"

"Bu ilginç bir gelişme efendim."

"Daha da ilginçleşecek… Bir yıl sonra bulunduğun makamdan ayrılmamı istiyorlar…"

"Böyle bir şey mümkün olabilir mi?"

"Bu dünyada her şey mümkündür evlat. Yerime senin geçmeni istiyorlar. Dünkü orman olayının içinde, sen aksini söylesen de, senin olduğunu biliyorlar fakat tüm gayretlerine rağmen bunu kanıtlayamıyorlar. Bunu nasıl başardığını öğrenmek istiyorlar. Sonuçta seni, ya kendilerine yakın tutup pasifize edecekler ya da bir şekilde seni kullanabilmenin yollarını arayacaklar."

"Efendim ne yapmam gerekiyor?"

"Elohim… Ailemi bu dünyadan özellikle uzak tutmaya gayret ettim… Ancak sen çok özel olarak doğdun… Henüz yirmili yaşlardasın ve çok gençsin… Bir yılı beklemeden, önümüzdeki ay yerime geçmeni istiyorum… Böylece yapılan planları kısmen bozabiliriz… Ben de ölene kadar sana tüm incelikleri öğretmeye devam ederim."

Kanada'daki kurt katliamından altı ay sonra Estonya, Letonya, Litvenya, Moldava ve Romanya'da çok sayıda kurt, gizemli bir hastalıkla ölünce yakın bölgede bulunan ülkelerle birlikte oluşturulan bir araştırma komisyonu üç ayrı ekip halinde kurtları öldüren şeyin peşine düşmüşlerdi. Elohim bu komisyona el altından destek veriyordu.

Fas'ta öğlenden sonra Kazablanka'nın Quartier Habous mahallesinin merkezindeki müzik marketlerinden birinde çalınan Çöl Çingenelerinin yaptığı müzik sesi dışarı taşarken otuzlu yaşlarda gösteren Rukiye'nin bir elinde pazardan aldıklarını taşıdığı pazar filesi, diğerinde de ailenin tek çocuğu olan sekiz yaşındaki kızı Ayşe'nin eli vardı.

Müzik sesi, artık neredeyse duyulmayacak kadar uzaklaştığında, bir apartmanın köşesine varmışlardı. Birden karşısına uzun zamandan beri görmediği halasının kızı Latife çıkınca, pazar filesini yere bıraktı ve kızının da elini bırakarak

"Selamünaleyküm" dedi ve Latife aynı şekilde karşılık verdikten sonra kucaklaştılar. Latife minik Ayşe'yi kucağına alıp sevip öptükten sonra yere bıraktı, Rukiye ile Latife ayaküstü sohbete daldılar.

Minik Ayşe Latife'nin geldiği apartman köşesinde yerde büyük ve yeni bir oyuncak bebeğin kendisine baktığını fark edince heyecanlanmıştı. Annesi Latife ile koyu bir sohbete kendini kaptırmış görünüyordu. Oyuncak bebeğin elleriyle kendisini çağırması üzerine kıkırdayıp bebeğe doğru bir iki adım atıp durdu. Annesi uzaklaşmaya başladığının farkında değildi. Bebeği hemen alıp gelebilir, böylece annesinin kızmasına da gerek kalmazdı. Ayşe bebeği olduğu apartman köşesine gidip köşeyi döndükten üç dakika sonra Rukiye, Ayşe'nin ortalıkta görünmediğini fark edip endişe ile önce etrafa bakmış yarım saat sonra da Latife ile birlikte gözyaşları içinde yakın çevredeki her yeri aramıştı.

Ayşe'nin kayıp olmasından kırk beş dakika sonra polis ekipleri aramaya katılmış bir saat sonra da babası Muhammed olay yerine gelmiş dizlerinin üzerine çökmüş kızının adını söyleyerek hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Güneş batmak üzereyken hemen hemen Kazablanka'nın tüm sokakları aranmıştı ve televizyonlar Ayşe'nin fotoğrafını gösteri-

yor, gönüllü olarak aramaya katılan kalabalık bir topluluk köprü altları da dâhil her yere bakıyorlardı.

Şehrin merkez karakolunda komiser, babaya ve defalarca bayılan anneye

"Aklınıza kötü şeyler getirmeyin merak da etmeyin aramaya bölge askerleri ve arama-kurtarma ekipleride katıldı. Her yerde arıyoruz, eminim küçük Ayşe'yi sabah olmadan korkmuş ve acıkmış olarak bulup size teslim edeceğiz…"

Komiserin rahatlatmaya çalıştığı konuşmasından sonra karı-koca karakolun bahçesine çıktılar. Rukiye, kocasına olayı belki de onuncu defa anlatmaya çalışıyordu.

Rukiye

"Ayşe'yi sadece iki dakika gözümün önünden ayırdım, Muhammed'im… Allah bana lanet etsin… Ben kötü bir anneyim" derken kocasının kendisine sarılıp sakinleştirmesini belki bir iki rahatlatıcı söz söylemesini bekliyordu. Fakat kocasından gelen sadece peşi peşine iki yumruk oldu. Yere yığılmıştı kaşından, burnundan ve dudağının kenarından kan geliyordu.

Muhammed

"Dua et, Ayşe sağ salim gelsin! Yoksa Allah şahidim olsun kızımla seni aynı mezara gömer sonra da kendi canıma kıyarım…"

Muhammed, son kelimesinden sonra yakınındaki bir banka oturup elleriyle yüzünü kapatıp tekrar ağlamaya başlayınca Rukiye akan kanlarına aldırmadan yerden kalkıp kocasının yanına oturup ona sarılarak

"Ben Ayşesiz yaşabilir miyim, sanıyorsun… Eğer, Allah korusun, kızıma bir şey olursa beni de kızımın yanına göm Muhammed'im. Ama ne olursun şimdi beni yalnız bırakma…"

Muhammed ellerini yüzünden çekti ıslak gözlerle karısına baktı, cebinden bir mendil çıkartıp Rukiye'nin yüzündeki kanları temizledi.

"Kendimi kaybettim… Özür dilerim… Ayşe'yi benden çok sevdiğini biliyorum… Fakat içimde tam şuramda kalbimin her yerinde bir kor ateş var ki beni cehennem ateşinde yakıyor…"

Sabah güneş doğarken Ayşe boş bir odada bir kafesin içinde ağlamaktan yorgun düşmüş bir haldeydi. Korkudan altına kaçırmış bir halde uyuyakalmıştı. Odanın kapısı gıcırdayarak yavaşça açıldığında içeri önce deniz havası girdi, sonra bir kot pantolon ve beyaz bir bluz giymiş saçları kızıl renk boyalı yaşı Rukiye'ye yakın görünen koyu esmer tenli bir kadın içeri girdi.

Ayşe'yi sarsmadan uyandırarak

"Minik kız uyan hadi" diye selendi. Ayşe gözlerini hafifçe aralayıp kadını görünce kafesin diğer ucuna kaçıp

"Anne! Baba!" diye bağırmaya başladığında kadın

"Adım Leyla… Bir süre misafirim olacaksın. Söz veriyorum canını yakmayacağım ve yakında annene ve babana kavuşacaksın ama önce senin iyi bir kız olup dediklerimi yapman gerekiyor… Anlaştık mı?"

Ayşe bir süre korkulu gözlerle kadını ağlayarak izledikten sonra

"Anneme götüreceğine söz verir misin?" diye sorunca

Leyla

"Söz güzel kız…" dedi.

"Tamam, o zaman…"

Leyla'nın yüzüne vahşi bir gülümseme yayıldı.

"Afferim benim kızıma… Adın ne?"

"Ayşe"

"Güzel bir ismin varmış… Önce seni temizleyelim sonra yeni elbiseler giydirip karnını doyuralım. Daha sonra da seni benden daha nazik olan biri ile tanıştıracağım, akşam olunca da seni annene götüreceğim"

"Annemle birlikte tanışmaya gitsek olmaz mı?"

"Üzgünüm bebeğim arkadaşım çok utangaç olduğu için annenin yanında utanır… Hadi gel şimdi banyo zamanı…" diyerek Ayşe'yi kafesten çıkartıp elinden tutarak banyoya götürdü. Ayşe'yi bir ninni söyleyerek kokulu şampuanlarla yıkadı, yumuşak havlularla yumuşak dokunuşlarla kuruladı. Kan kırmızısı tek parça elbisesini giydirdiğinde elbisenin etekleri diz üstünde kalmıştı.

Leyla, Ayşe'yi kokladıktan sonra yüzüne bakıp

"Hadi şimdi karnımızı doyuralım" dedi. Getirdiği paketten patates kızartması ve hamburger çıkartıp yanına pet şişe ile su koydu.

Ayşe'nin gözlerinde hala korku vardı ve dudakları büzülmeye başlayınca

Leyla

"Şişşş… Hani uslu bir kız olacağın konusunda anlaşmıştık… Üstelik anne babana kavuşma vaktin de yaklaştı… Hadi karnını doyur bebeğim…"

Ayşe'nin gözlerinin nemi artmaya başlarken

"Tamam…" deyip hamburgerinden küçük bir ısırık koparırken bir damla gözyaşı elindeki hamburgere damlamıştı.

Yemek bittikten sonra

Leyla

"Şimdi beni iyi dinle Ayşecik… Burası evinden çok uzak bir yer… Dışarıda bir tekne var ve birazdan buraya yaklaşacak, ona birlikte bineceğiz ve bir yat bizi anne ve babana götürecek… Fakat onlar sadece güzel ve akıllı kızları götürüyorlar… Şimdi seni güzelleştireceğim fakat eğer ağlarsan güzelliğin kaybolur ve bizi götürmezler… Beni anlıyor musun?"

Ayşe başını salladıktan sonra

"Ağlamak yok…" dedi.

Leyla yarım saat sonra küçük Ayşe'yi küçük bir kadına dönüştürmüştü. Dışarıda teknenin motor sesi duyulmaya başla-

yınca, Ayşe heyecan içinde pencereye koştu ve yaklaşmakta olan tekneye bakarak;

"Leyla teyze motor geliyor…" dedikten sonra Leyla'nın elini gitmeye hazır olduğunu anlatmak ister gibi tutup

"Leyla teyze… Biliyor musun?... Bana yardım ettiğin için Annem sana çok teşekkür edecek seni çok sevecek…"

Ayşe'nin gözlerinde umut, sevinç, sevgi duyguları oynaşırken Leyla'nın gözleri bir ölü gözü kadar donuk ve duygusuzdu. Motor karaya yanaşınca Ayşe ile birlikte kulübeden çıkıp adeta koşturarak tekneye bindiler. Tekne açık denize doğru yol almaya başlayınca Ayşe gözden kaybolana kadar ayrıldıkları kulübeye baktı, kulübe görünmez olunca denizin dalgalarını ve martıları izlerken yüzü gülüyordu.

Tekne, yata yaklaşmaya başladığında çok büyük ve lüks yat Ayşe'yi büyülemişti. Yata bindiklerinde Ayşe'ye apartman kenarında gördüğü bebeği uzattılar ancak Ayşe yaşadıklarından sorumlu tuttuğu oyuncak bebeği artık sevmiyordu, onun için onu kabul etmedi.

Leyla;

"Ayşecik, seni tebrik ediyorum… Çok akıllı bir çocuk oldun… Şimdi bu amcalar seni yolculuk yapacağımız kamaraya götürecekler, ben de kaptanla görüşüp hemen yanına geleceğim" dedi.

Ayşe kendisini götürecek iki adama baktıktan sonra Leyla'nın elini bırakmak istemeyince

"Ayşecik… Konuştuklarımızı hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet, ama yanıma çabucak geleceğine söz verir misin?"

Leyla eğilip Ayşe'yi yanağından öptükten sonra

"Söz veriyorum bebeğim…" deyince Ayşe gönülsüz de olsa iki adamla birlikte gitti.

Ayşe gittikten sonra Leyla kaptanın yanına giderek, kendisine uzatılan şişkin zarfı alarak geldikleri tekneye binip sahile doğru yol almaya başladı.

Ayşe, kamarada Leyla'yı yarım saat bekledikten sonra sıkılmaya başlamıştı. Birkaç defa kapıyı açmaya çalışmıştı ancak kapı kilitliydi. Kamaranın ortasında olan kocaman yatağa ilk baktığında geceyi Leyla'ya sarılarak uyuduğunu yarın da annesine kavuşup babası ile birlikte ikisine birden sarıldığını hayal etmişti. Oysa şimdi Leyla'yı beklediği fazladan her dakikada içindeki korku biraz daha büyüyordu. Bunları düşünüp yatağa uzanmış ve tekrar ağmamak için kendisi ile mücadele etmişti. O sırada kamaranın kapısı açıldı. Ayşe heyecanla yataktan doğrulup kapıdan kimin gireceğine baktı.

İçeri zayıf ancak uzun boylu bir adam üzerinde sadece bir şortla ve elinde siyah bir çantayla girerken oldukça neşeli görünüyordu.

Adam

"Merhaba aşkım Adın Ayşe mi?"

Ayşe gözleri adamın elindeki siyah çantaya takılmış olarak biraz utangaç bir eda ile

"Evet… Leyla teyze gelmeyecek mi?" dedi.

Adam siyah çantasını bir sehpanın üzerine bırakıp çantayı açtı ancak içinden bir şey çıkarmadı.

"Boş ver Leyla teyzeni… Ben seni ondan daha çok eğlendireceğim"

"Ben eğlenmek istemiyorum! Anneme gitmek istiyorum!…"

Adam, yaklaştı elini Ayşe'nin yanağında gezdirdi,

"Tenin nemli ve yumuşacık" dedikten sonra bacaklarını kokladı,

Ayşe yatakta geri geri sürünürken annesine götürmezler korkusu ile ağlamıyordu ancak korkusuna engel olamayarak.

"İstemiyorum… Ben Leyla teyzeyi istiyorum… Leyla teyzeee!..." diye seslendiğinde yanağına inen iki tokat çok şiddetli olmasa da Ayşe'yi susturmaya yetmişti.

Adam kalktı çantasından büyük bir makas çıkartıp

"Şimdi uslu bir çocuk ol yoksa" makası göstererek *"Arkadaşım ile tanışırsın"* deyince Ayşe'nin minik gözleri yerinden fırlayacak gibi olsa da neredeyse nefes almayı bile unuttuğu için bağırsa bile sesi çıkmayacaktı.

Adam Ayşe'yi yatağa bağlayıp daha önce Ayşe'ye gösterdiği makasla elbisesini kesmeye başladığı zaman Ayşe artık gücünün yettiği kadar çığlık atmaya başlamıştı. Beş dakika sonra minicik rahmine kadar parçalanıp kanamaya başladığında sesi artık kısılmıştı. Ve sabah yediklerini kusunca adam üzerinden kalkıp

"Seni iğrenç fahişe, yatağı batırdın!" diyerek minik kızı yataktan aşağı fırlattı. Ayşe önce kapıya kaçtı ve kapıyı zorlasa da açamadı. Bu arada adam çantasından dart okları çıkararak minik kıza fırlatmaya başladı ve minik kız vücuduna saplanan her dart ile birlikte çığlık atıp bildiği küfürleri sıraladıkça adam keyifle yüksek sesle kahkaha atıyordu. Kızın vücudu kırmızı renk almaya başlayınca dart atmayı bırakıp çantasından bir kanca ve bir avcı bıçağı ile ufak sayılabilecek bir kova çıkarttı. Ayşe bir köşede yığılıp kalmış, kendinden geçmek üzereydi. Adam, kancayı, tavandaki özel bir bölmeye taktı. Son gücü ile çırpınmaya çalışan Ayşe'yi ayağından tutup kancanın olduğu yere kadar sürükledi ve ayaklarından bağlayıp kancaya baş aşağı astı. Büyük bir çekmeceden bir Amerikan Futbolu sopası çıkartıp olanca hızı ile Ayşe'ye vurduğunda bacağından gelen kırılma sesinden sonra Ayşe bayılmıştı.

Adam;

"Eveet, küçük fahişe şimdi kanın adrenalin kaynıyordur" deyip kovayı Ayşe'nin başının altına getirdi. Avcı bıçağını alarak minik

kızın şah damarını kesti. Birden fışkıran kan, suyu kesilmeye başlayan bir musluktan damlayan su gibi akmaya başlayana kadar bekledi. Kova dolmuştu, adam kan dolu kovayı alıp özel şişelere doldurup odadaki mini buzdolabı görümündeki derin dondurucuya koydu.

Telefonunu çıkartıp bir numara çevirdi ve

"Paket hazır" dedi, karşıda konuşanı dinledikten sonra

"Anlaşıldı" deyip telefonu kapattı, internetten hesabına yatan parayı kontrol ettikten sonra cansız sallanan Ayşe'nin bedenine bakarak;

"Bana çok iyi kazandırdın, küçük sürtük" diyerek güldü. Ayşe'nin cesedini almaya gelen iki adama;

"Cesedi bir hafta sonra karaya vuracağı bir mesafede denize atın… Ben şimdi banyoya giriyorum, çıkana kadar bu pisliği de temizlemiş olun"

On gün sonra Ayşe'nin cesedi bir balıkçı ağına takılmış, cesedi teşhis etmeye Rukiye gidememiş, Muhammed de sakinleştirici bir iğne olarak gitmek zorunda kalmıştı.

Gelebilen tüm akrabaları çocuklarını yitiren çifte destek olmak için özellikle Rukiye'nin kendisine zarar vermesinden korktukları için, Kazablanka'ya gelmişler çiftin her türlü işi ve ihtiyacı için koşturmaya başlamışlardı. Minik Ayşe minik kabrine konduktan sonra tüm Fas'ta iki günlük yas ilan edildi.

Otopsi yapan doktorlar kızın boğazındaki kesiği saklayamamışlardı ancak tecavüzü, kırık kemikleri ve vücudundan tamamen boşaltılan kanı aileden saklama kararı almışlardı.

Rukiye, akrabaları gittikten sonra düzensiz uykular uyumaya ve sinir krizleri geçirmeye başlamıştı. Kızının ruhuna okuduğu Kur'an da biteli iki gün oluyordu. Muhammed kendisi ile hiç konuşmuyor, hatta Rukiye hiç yokmuş gibi davranıyordu. Rukiye, bu şekilde yaşayamayacağını biliyordu, acısı dayanılmaz bir hal

almıştı. Sonunda, kocası evde yokken banyonun tavanına bir ip geçirmiş, ucunu da halka şekline getirmişti.

Rukiye, donuk gözlerle ipe bakarken, Amerika'da çok meşhur olan bir Talk show programına konuk olan tanınmış bir kadına, ellibeş yaşında olmasına rağmen otuz yaşında göstermenin sırrı soruluyordu.

Kadın;

"Bunu mikro iğneleme yöntemiyle özel bir sıvı enjekte ederek yapıyorlar. Çok uzaklardan genç bir insanlardan geliyor." diye açıklıyordu.

Rukiye, ipi boğazına geçirdi. Ayağının altındaki sandalyeye bakarken kapının zili çalmaya başlayınca, sıkça kendisini kontrol eden komşuları, kapı açılmazsa polise haber verebilirlerdi. Komşularını rahatlatıp göndermek için, ipi boğazından çıkartıp aşağı indi ve kapıyı açtı. Kapıda komşuları yerine, tanımadığı genç bir adam bekliyordu.

Rukiye;

"Her ne için geldiysen ilgilenmiyorum" deyip kapıyı kapatıp tekrar banyoya dönmeye niyetlenirken genç adam

Genç adam, yarım yamalak bir Arapça ile,

"Hanım efendi lütfen… Ben sizin için geldim… Ayşe için geldim…" deyince Rukiye kapıyı tekrar aralayarak

"Ayşe için mi?..."

"Evet efendim… Beş dakikanızı ancak alırım…"

Rukiye'nin gözleri daldı, kimsenin duymasını istemiyormuş gibi kısık bir sesle

"O… Öldü…" dedi.

"Kaybınızın ne kadar büyük ve acı verici olduğunu biliyorum… İzin verirseniz içeride bir iki dakika görüşelim"

Rukiye, banyodaki ipin biraz daha bekleyebileceğini düşünerek genç adamı içeri aldı. Adam bir kanepeye oturduktan sonra,

"Bu şekilde geldiğim için özür dilerim… Sizin güvenliğiniz için gerekliydi. Bu arada adım Elohim…" dediğinde telefonu çalmaya başladı ve izin isteyip telefonu açtı. Telefonda İngilizce konuştu,

"Efendim kardeşim…"

"Evin etrafında, bu pislikten beslenen insan görünümünde bir tane tespit ettim. Rukiye Hanıma zarar vermek üzere, bir tane de aynı sokakta bir işbirlikçisi var. Sokağı süpüreyim mi?"

"İnsanları rahatsız etmeyelim kardeşim… Gece ortalık sakinken süpürelim" deyip telefonu kapattı ve Rukiye'ye dönerek;

"Kızınızı kaçıran şebekenin peşindeyim… Maalesef çok geç haberim olduğu için Ayşe'yi kurtarmaya yetişemedim. Ve yine maalesef ki pek çok çocuğu kurtarmaya yetişemiyorum"

Rukiye

"O halde neden geldin, acizliğin için af dilemeye mi?"

"Bunu yapanlara hak ettikleri cezayı vereceğim… Fakat bir kayıp daha kaldıramam."

"Ne demek istiyorsun"

"Sizi kastediyorum… Hayatınıza son vermek üzere olduğunuzdan söz ediyorum"

"Ama… Bu… Bunu nasıl…"

"O kısmı önemli değil, siz bunu yaparsanız kızınıza zarar veren yaratıkları biraz daha sevindirmiş olacaksınız..."

"Ayşe'yi benim dikkatsizliğim yüzünden kaçırdılar… Ben… Ben bununla yaşayamıyorum artık…"

"Zaman yavaş ilerler, ancak emin adımlarla ilerler… Zamanla acınız kaybolmayacak fakat bana güvenin hafifleyecek… Onlar bir çocuğu almak istedikleri zaman, mutlaka bir yolunu bulurlar. Onun için kendinizi gereğinden fazla suçlamayın…"

"Kızım gittikten sonra ne anlamı var ki…"

"Benim için çok anlamlı… Sizi hayatta tutacağımı bilirsem daha güçlü savaşırım ve en az bir iki gün içinde bunu yapan şeytanlardan birinin bir parçasını kapınıza göndereceğim söz…"

"Sana üç gün veriyorum, doğru söylüyorsan yaşayacağım…"

Elohim ayağa kalktı ve

"Yaşayacaksınız" diyerek dışarı çıktı. Kapıdaki cipe binip kayboldu. Kazablanka'nın kırsalında bir kulübeye geldi. Kulübede kendisini bekleyen Daniel'e sarılıp

"Beni kırmadığın için teşekkür ederim kardeşim" dedi.

Daniel

"Bakan kızları ile takılmaktan sıkılmıştım kardeşim… Sen ne yaptın?"

"Üç günümüz var… Bu zaman içinde Rukiye Hanıma bir hediye veremezsek sanırım onu kaybedeceğiz"

"Desene yarın ava çıkıyoruz…"

"Hayır, bu gece çıkıyoruz kardeşim, benim çok dikkat çekmeden Kanada'ya dönmem gerekiyor."

"O zaman ben de belki içişleri bakanının kızıyla olan randevuma yetişebilirim. Hadi hazırlıklara başlayalım…"

"İlk kimi alacağız?"

"İlk mahalle bakkalını alacağız o şebekenin bir parçası. Ayşe'yi bulup şebekeye haber veren o. Sonra sokaklarda evsizmiş gibi dolaşan bir şerefsizi alacağız, sabah Leyla'yı alırız. Yattaki yaratığa ulaşmamız çok zor, onun için sabırlı olmalıyız…"

Mahalle bakkalı gece on bir gibi kepenkleri indirip kilitledi. Evine doğru yol alırken, saptığı ara sokakta onu bekleyen siyah vitonun içine çekilirken boynuna batırılan bir iğne ile tüm vucudu felç olmuştu. Sadece konuşabiliyordu. Evsizmiş gibi gezen adamı nerede bulabileceklerini onuncu ayak parmağını kaybedip el parmaklarına geçildiğinde söylemişti.

Evsiz adamı rıhtımda altı yüz altmışaltı numaralı konteynerin içinde kıstırdıklarında şaşkına dönen adamın önce gözleri kertenkele gözüne dönmüş, sonra tıslayarak saldırıya geçmişti, Daniel üzerine az sıvı hidrojen püskürtünce kısa bir süre donup kalmıştı. Bu adamdan da Leyla'nın yerini öğrenmeleri için her iki bacağını da onar santim ara ile sonuna kadar kesmeleri gerekmişti.

Onu, diğer adamın da içinde bulunduğu kurşun kaplamalı bir odaya koyduktan sonra Leyla için yola koyuldular.

Saat gece üçü yeni geçmişti ve Leyla'yı kapanmak üzere olan bir bardan çıkıp arabasına binerken buldular ve aracı takip etmeye başladılar. Leyla'nın evini tespit ettikten sonra geri dönüp bakkalı ve evsiz adamı kopan parçaları ile birlikte arabaya alıp kısa bir süre önce kapanan bir döküm fabrikasına doğru hareket ettiler.

İkisini de fabrika da soğuk bir fırının içine koyup kapağı kapatmadan önce

Evsiz adam;

"Başınızı nasıl bir belaya soktuğunuzu bilmiyorsunuz…" derken, kopan bacakları yeniden uzamaya başlamıştı.

Daniel

"Bu masalı yanındaki arkadaşına anlat"

Bakkal

"Benim bir suçum yok… Ben arada bir dükkânıma gelen bu zavallı adama bedava şarap veririm… Başka bir şey bilmiyorum… Bırakın da gideyim"

Bakkalın anlatacakları henüz bitmemişken Daniel fırının kapağını kapattıktan sonra Elohim'e dönerek

"Nasıl pişirelim kardeşim?"

"Kısık ateşte… Yavaş fakat iyi pişsinler… Hava deliği var değil mi? Pişmeden ölmelerini istemeyiz"

"O iş ben de kardeşim, yarın Pazar kanlarının kaynamaya başlaması on saat sürer" dedikten sonra gerekli ayarlamayı yapıp fırını yaktı ve arkalarına bile bakmadan dışarı çıktılar.

Ertesi gün saat on gibi Leyla evinden çıkıp arabasına bindi. Rıhtıma doğru hareket edince Daniel koyu kırmızı renkte suzuki hayabusa motosiklet ile Leyleya meydan okur gibi arabanın etrafında dönmeye başlayınca Leyla, motosikletteki başında kask olan adama baktı. Hennessey F5 arabasının gazına yüklenince araba yerinden fırlayarak Daniel'i geride bıraktığında Leyla dikiz aynasından bakıp gülümsüyordu. Bir dakika sonra motosiklet yanına geldiğinde sürücü kaskını çıkarmıştı ve motosikletdeki adam Leyla'nın aklını başından alacak kadar yakışıklıydı. Arabanın hızını düşürerek genç adamın kendisini takip etmesine izin verdi ve bir kafenin önünde durdu. Arabadan inip bir masaya oturdu. Daniel, yanına gelip

"Küçük hanım, bana yutturduğunuz tozu içimden atacak bir şey ısmarlayabilir misiniz acaba?" deyince

Özellikle otuzunu geçmesine rağmen kendisine küçük hanım diye hitap edilmesi oldukça hoşuna giden Leyla masadaki bir sandalyeyi işaret ederek

"Buyurun lütfen" dedi. Daniel oturunca da

"İçinizdeki tozdan kurtulmak için bir tercihiniz var mı?"

"Tekila… Mümkünse bir şişe…"

Leyla; şuh bir eda ile güldükten sonra

"Burası Fas, gün ortasında alenen alkol alamazsınız hem de bir kafede bunu hiç yapamazsınız… Ancak evimde birkaç şişe tekilam var…"

Daniel;

"Yoksa beni iyice sarhoş etmeyi mi planlıyorsun?"

Leyla tekrar şuh bir eda ile güldükten sonra

"Aslında sen de istersen seni yatağımda ağırlamak aklımdaki tek şey, alkollü ya da alkolsüz sen nasıl istersen…"

"Sonra da beni timsahlara yem etmezsin değil mi?"

"Adın ne demiştin?"

"Daniel… Bu ismi unutmamanı sağlayacağıma garanti veririm"

"Benim adım da Leyla… Bu garantiyi veren kırkıncı adamın yüzünü bile hatırlamıyorum"

Leyla'nın kurak bir arazi üstünde yemyeşil ve büyük bir bahçesi bulunan müstakil evinin önüne motosikletini park ettiğinde yakınlarda başka oturanın olmamasının işine oldukça yaradığını düşünüyordu. Kadın alarmı devre dışı bıraktıktan sonra Daniel'e bakıp içeri girdi, Daniel içeri girmeden önce geldikleri yola baktığında neredeyse görünmeyecek kadar uzakta park etmiş olan siyah minibüsü görünce Leyla'nın peşinden içeri girerken kendi kendine

"Senden daha yakışıklıyım diye pis işleri neden ben yapmak zorunda kalıyorum acaba kardeşim?" diye sessizce söyleniyordu.

Leyla ortalıkta görünmüyordu, salon sade fakat lüks bir şekilde döşenmişti. Leyla özel bir odaya geçip gizli kamera ekranından Daniel'i kısa bir süre izledikten sonra kayıt tuşuna basıp, odadan çıktı ve yatak odasına geçip rahat bir şeyler giyerken bile uyarıldığına şaşırıp içinden

"Bu adamda şeytan tüyü olmalı" diye geçiriyordu içinden.

Salona geçip kanepede oturan adamın karşısına oturdu.

Daniel

"Oldukça iyi kazanıyor olmalısın… Evin çok güzel…"

"Serbest ticaret, bu ülkede iyi kazandırıyor… Peki, sen hayatını nasıl kazanıyorsun?"

"Ben baba parası yiyenlerdenim, dünyayı dolaşıyorum"

Daniel'in Fas'ta yaşamaması Leyla'nın özellikle hoşuna gitmişti, gereksiz pek çok soruya muhatap olacak kadar zaman olmayacaktı.

Leyla;

"Aslen hangi ülkedensin?"

"Latin'im… Doğumum Şili, ancak dünyayı dolaşmadığım zamanlarda Rio'da yaşıyorum. Bir ara Rio'da takılabiliriz. Seni tatlı küçük kız kardeşim ile tanıştırırım" deyince Leyla içinden

"Bir yıllık masrafımı çıkarmak için fırsat yine ayağıma geldi" diye geçirdikten sonra

"Rio Karnavalında orada olur musun?"

"O tarihte başka bir yerde olma ihtimalim yok"

Leyla, Daniel'in yanına oturup adamın bacaklarında ellerini dolaştırmaya başlayınca Daniel ayağa kalkıp

"Önce lavaboyu kullanabilir miyim?"

"Elbette koridorun sonunda…"

Lavaboya girince musluğu sonuna kadar açıp klozete kustu, bu kadının kendisine dokunması bile midesini bulandırıyordu. Biraz rahatladıktan sonra banyodan çıkınca bir iki adım attığında tavanda çok belirsiz bir şekilde yanan kırmızı ışığın çok dikkatli olmayan birisinin fark edemeyeceği şekilde yanıp söndüğünü fark edince

"Demek bir de kayıt yapıyorsun?"

Salona geldiğinde Leyla kanepede sadece sutyen ve kilotu ile uzanmış kendisini bekliyordu. Kanepenin yanındaki içi gül dolu cam vazoya baktı. İçindeki gülleri aldığında Leyla gül yapraklarının üzerine serpilmesini bekliyordu,

Daniel

"Gözlerini kapat lütfen…" Leyla gülümseyerek gözlerini kapattığında Danile gülleri kanepenin kenarına bırakıp vazoyu

alarak olanca hızı ile Leyla'nın kafasına vurduğunda bayılan Leyla'nın kafasından ince bir kan sızmaya başlamıştı.

Telefonunu çıkartıp Elohim'i arayarak

"Kardeşim… Artık buradan çıkmak istiyorum… Tekrar kusmak istemiyorum"

Elohim, içeri girdiğinde kanepede kanlar içinde baygın yatan kadını görünce

"İşini çabuk halletmişsin…"

"Bana dokunduğunda midem bulandı… Ben de bir sonraki seviyeye geçmeye karar verdim…"

"Yaşıyor mu?"

"Canlı istedin…"

"Evet, haklısın paketin canlı teslim edilmesi gerekiyor"

"Bu pislik, evi kamera ile izliyor ve büyük ihtimalle de kaydediyor."

"O zaman kayıtları alalım belki işimize yarar bir şey buluruz…"

Gece yarısına doğru Rukiye'nin kapısı çalındığında Muhammed karısına

"Sen bekle, bu saatte hayırdır İnşallah" diyerek üstüne bir tişört giyip kapıya baktığında karşısında Elohim'i görünce

"Sen Rukiye'nin konuştuğunu söylediği adam mısın?"

"Evet efendim, söz verdiğim paketi getirdim…"

Muhammed bir şey söylemeden kapıyı örttü, içeri girip karısına bekledikleri paketin geldiğini haber verdi. İkisi de elbiselerini giydi, Rukiye mutfağa gidip irice bir bıçak alıp çıktı, onu elinde minik bir balta olan Muhammed takip etti. Dışarıda bekleyen arabaya bindiklerinde

Elohim

"Gitmek istediğiniz bir yer var mı?"

Muhammed

"Balıkçıların kızımı sahile çıkardıkları yere gidelim"

Leyla, Ayşe'nin anne ve babasını görünce elleri ayakları ve ağzı bağlıyken anlamsız sesler eşliğinde tepinmeye başladı.

Yerleşim yerlerinden uzak sahile yanaştıklarında Muhammed Leyla'yı ayaklarından tutup sürükleyerek, deniz kenarına kadar getirdi. Elohim ve Daniel hiç karışmadan sadece seyrediyorlardı.

Muhammed, Leyla'nın ağzındaki bandı çıkartınca

Leyla

"Lütfen… Lütfen, lütfen… Yapmayın. Ben kızınıza bir zarar vermedim, ona iyi davrandım, onu temizledim… Karnını doyurdum…"

Muhammed baltanın keskin olmayan tarafıyla Leyla'nın ağzına vurdu. Leyla'nın dişeri ağzına kanla birlikte dolarken, Leyla, domuz gibi böğürmeye başlamıştı. Yarım saat sonra karı kocanın Leyla ile işi bittiğinde denizin dalgaları kanlı gidip gelmeye başlamıştı. Son olarak Rukiye siyah plastik bir poşet çıkartıp Leyla'nın kalbini söküp poşete koydu. O gece kalbi pişirip sokak köpeklerine yedirecekti.

Leyla'nın evindeki kayıtlarla birlikte Elohim, o sabah Kanada'ya uçarken Daniel, içişleri bakanının kızıyla randevusu için Güney Amerika'ya uçuyordu.

Fas bu kez de vahşice işlenmiş kadın cinayeti ile sarsılıyordu. Basın, medya insan hakları ve kadın dernekleri kadına şiddet için yoğun bir kampanya başlattığını Kanada'dan takip eden

Elohim;

"Bu kadar kötü bir insanın cesedinin bu kadar güzel bir şeye hizmet etmesi… Şu hayat gerçekten de garip çelişkilerle dolu." diye söyleniyordu.

Bir İspanyol barında, bir gurup sanatçı historia de un amor parçasını seslendirirken otuzlu yaşlarında kahverengi bir takım elbise içine beyaz bir gömlek giymiş, kravatını gevşetmiş uzun suratlı açık kahverengi saçları yanlara doğru açılmış bir adam ile

yirmi yaşlarında siyah gece elbisesinin yırtmaçlarından birinden çıkan çorapsız bacağı adamınki ile paralel uzanırken eteğinin diğer yırtmacından çıkan bacağını adamın dizinin üzerine atmış, uzun siyah saçları eğilince yere değen kumral tenli güzel bir genç kadın tango yapıyorlardı.

Barın pistinde başka dans eden yoktu ve dans eden bu çifti parçayı söyleyen guruptan başka sadece yaşlı bir çift izlemekte, bardaki diğer müşteriler oturdukları yerden arada bir kaçamak bakış atsalar da aslen içmekle meşguldü.

Parça ile birlikte dans da bitince seyreden yaşlı çift dans edenleri alkışlarken kadın ve erkek birbirlerini alkışladı.

Kadın;

"Teşekkür ederim" deyip gitmeye hazırlanırken erkek, kadının elinden tutup diğer eliyle ceketinin cebinden ipek bir mendil çıkartıp genç kızın alnındaki teri nazikçe sildikten sonra

"Benimle bir dans daha lütfeder misiniz?" dedi.

Genç kadın 'Olmaz' anlamında başını salladıktan sonra adamın elinden elini çekip sahneden inerek bara geçip bir martini söyledi. Adam barın uzak bir köşesine geçip yalnız oturduktan sonra gelen birasını yudumlarken kadına bakıyordu.

Sahnedeki müzisyenler besame mucho parçasını seslendirmeye başlamışlardı ve az önce sahnedekileri alkışlayan yaşlı çift sahneye geçip birbirlerine sarılarak dans etmeye başlamışlardı. Bardaki genç kadın, saatine baktıktan sonra martinisini hızla yudumlayıp hesabı ödeyip bardan dışarı çıktı. Adam, dışarı çıkıp sokakta yürümeye başlayan genç kadına bakıp bin dokuz yüz yetmiş model siyah mustang arabasına bindi ve kadının yanına yanaştıktan sonra

"Prenses, ben ve arabam emrindeyiz" dedi.

Kadın

"Bu gece, şu an; sadece yürümek Barcelona sokaklarının keyfini çıkarmak istiyorum…"

Adam arabayı kadından on metre ileride durdurdu, elinde kırmızı bir gülle arabasından inip arabaya yaslanarak kırmızı gülü koklayarak genç kadının yanına yaklaşmasını bekledi. Genç kadın yanına gelince, gülü kadına uzatarak

"Bu gece beni kabul etmeseniz de lütfen bu gülü kabul edin. Söz veriyorum arabama binip gideceğim…"

Kadın önce adama sonra da çiçeğe bakıp gülümseyerek çiçeği aldı, yürümeye devam edecek di adam ceketinin cebinden bir kartvizit çıkartıp kadına uzattı.

"Bu benim kartvizitim ihtiyaç duyarsanız, yedi gün yirmi dört saat emrinizdeyim" dedi.

Kadın kartvizite baktı, Barcelona başsavcısı Rodrigo, telefon yazıyordu.

Kadın;

"Bir başsavcıya göre fazla rahat yaşıyorsun"

Rodrigo;

"Bekârım, özel hayatım kimseyi ilgilendirmez… Bayan…"

"Helena… Sayın savcım…"

"Lütfen… İsmimle hitap etmenizi tercih ederim, Helena"

"Pekâlâ… Rodrigo, peşine düştüğün suçlular gibi beni kovalamaya devam edecek misin?"

Rodrigo hafifçe gülerken 'Hayır' anlamında başını sallayarak

"Ben peşinde olduklarıma gül vermem… Sadece sadık hizmetkârınız olduğumu beyan etmeye çalışıyorum"

Helena, gülü kokladıktan sonra;

"Bu hizmetinizin karşılığı nedir?"

"Daha sonra sizin istediğiniz bir zamanda bir tango daha…"

"Çok iyi pazarlık yapıyorsunuz Bay Rodrigo… Hiçbir zaman sizin özeliniz de hayatınız da olamayacağımı söylesem yine de aynı fikirde olur musunuz?"

"Hiç şüpheniz olmasın" dedikten sonra Helena'nın elini nazikçe öptükten sonra arabasına binip uzaklaştı.

Helena ana caddeden ayrılmadan sahile doğru on dakika kadar yürüdükten sonra çok cılız bir patlama sesi duydu, sonra sokaklar polis arabası ve ambulansların siren sesi ile dolunca durumun normal olmadığını anlayıp bir taksi tutup oteline dönerek odasına çıktı. Üzerini değiştirip duş aldıktan sonra televizyonu açtığında son dakika haberlerinde Barselona başsavcısının arabasına konan bir bomba ile öldürüldüğü anlatılıyor, uzaktan çekilmiş, yanan aracın görüntüleri gösteriliyordu.

Helena o aracın içinde kendisinin de olabileceğini düşündükçe tüyleri diken diken olmuştu. İlerleyen saatlerde ise saldırıyı bağımsız Catalonia bölgesi için mücadele eden, şiddet yanlısı bir örgüt üstlenmişti. Helena özellikle buna üzülmüştü çünkü yarın akşam o bölgede bir keman konseri verecekti. O gece onlarca telefon aldı, hepsi de nasıl olduğunu soruyordu, sadece annesinden gelen telefon ilk uçakla geri dönmesini emrediyordu.

Helena uçak şirketlerini aradığında üç gün için bütün yurtdışı uçuşların iptal edildiğini dilerse Fransa'ya kara yolu ile geçip oradan uçabileceğini söylediler.

Helena sabah beyaz bir Volkswagen Cody Cross kiralayarak Fransa sınırına doğru hareket etmeye başladı. E-15 otobanında ilerleyerek L'Estrada'yı geçtikten iki saat sonra İspanya-Fransa sınırına ulaştı. Oluşan kuyruk nedeni ile yarım saat bekledikten sonra Fransa'ya geçti Le Boulou'da bir mola verip oradan da akşama kadar Marseille'ye geçmeyi bir gece dinlenip İstanbul'a uçmayı planlıyordu. Le Boulou'da önce benzin aldı sonra bir yol üstü lokantasında karnını doyurup yüzünü yıkayıp makyajını tazele-

dikten sonra tekrar yola koyuldu. Perpignan'a birkaç kilometre kala yol kenarında kenara çekilmiş ön kaput kapağı açılmış ve önünden buharlar çıkan Mercedes marka bir araba görünce yavaşladı ancak arabanın yanında kimse yoktu. Henüz iki kilometre kadar ilerlemişti ki, yolun kenarında yürüyen kendi yaşlarında sırt çantalı bir adamı görünce yanına yaklaşıp durdu.

"Heyy, şu geride kalan arabanın sahibi sen misin?"

Genç adam cevap vermeden yürümeye devam edince arabadan inip genç adamın peşine koşup, kolundan tutarak;

"Heyyy… Sana söylüyorum… Sağır falan mısın?"

Genç adam kulaklıklarını çıkartıp kolunu tutan kadına bakarak

"Bir şey mi oldu hanımefendi?"

"Diyorum ki şu geride kalan bozulmuş arabanın sahibi sen misin?"

"Evet benim…"

Helena'nın arabasına bakarak

"Sen de el freni çekilmediği için geri giden arabanın sahibi olmalısın" deyince kadın arabaya doğru koşarken adam kulaklıklarını geri takarak yavaş bir tempo ile yürümeye devam etti.

Beş dakika sonra Helena arabayı adamın önüne kırıp durduktan sonra el frenini çekip arabadan indi. Adam yanına gelince

"Seni bırakmamı ister misin?"

"Bu güzel bir fikir… Beni bırakmalısın…" diyerek yürümeye devam edince

Helena yoluna devam eden adama bakarak

"Sen nasıl istersen…" dedikten sonra arabayı patinaj yapıp, adamın yanından hızla uzaklaşırken, kısa bir süre için geride kalan adama bakıp yoluna devam etti.

Perpignan'ın girişinde, bir kafeye ana yolu görecek şekilde oturup saatine baktı. İki saate kadar adamın şehre giriş yapması

gerekiyordu. Sırf adamın perişan halini görmek için beklemeye değerdi.

Bir buçuk saat sonra adamı görünce içinden

"Beklediğimden daha dayanıklı çıktın" diye geçirdi.

Genç adam kafeye yönelince heyecanlandığını hissetti, genç adam içeri girip bir masaya oturdu garsona bir şeyler sipariş ettikten sonra telefonunu çıkartıp dışarıyı seyrederek birisi ile konuştu. Siparişleri gelince telefonu kapattı ve yemeğe başladı.

Helena karşısına oturup

"Adım Helena…" deyince adam Helena'ya bakıp lokmasını yuttuktan sonra

"Ben de Paris…" diyerek elini uzattı.

Helena gülerek

"Sanırım şimdi bir de Aşil bulmamız gerekiyor" deyince

Genç adam

"Zekiyim, diyorsun yani… Peki, o zaman neden gerçek isimlerimizi söylemiyoruz?"

"Seni bilmem ancak benim ismim Helena…"

"Hadi ama… Dünya bir Turuva savaşı daha kaldıramaz… İsmini bile aksanlı söylüyorsun…"

"Tamam başa saralım…."

Tekrar genç adama elini uzatarak

"Merhaba adım İpek…"

Genç adam dili ile ağzının içini temizledikten sonra genç kızın elini sıkarak

"Benim adım Daniel… Bir bakan kızı olamazsın değil mi?"

"Hayır değilim… Neden?"

"Boş ver çok önemli bir şey değil. Türk müsün?"

"Evet, senin için sakıncası var mı?"

"Neden olsun ki… Türkleri severim, sıcakkanlı ve yardımsever oluyorlar"

"Bozuk araban için ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey… Beni yolda bırakanlarla yola devam etmem…"

"Gitmeyi düşündüğün belli bir yer var mı?"

'Bucharest…"

"Yürüyerek mi?"

Daniel güldü

"Hem zeki hem de komik…"

"Bir şeyi daha eklemeyi unutmadın mı?"

"İnan bana çok daha güzellerini gördüm"

"Onlarda aynı zamanda zeki ve komik miydiler?"

Daniel arkasına yaslanıp İpeğe baktı

"Küçük hanım yoksa sen bana mı yürüyorsun?"

"İnan bana ben de çok daha yakışıklılarını gördüm, oldukça da naziktiler"

"O zaman egonu tatmin etmeye çalışıyorsun, diyebilir miyiz?"

"Evet, daha fazla bir anlamın yok"

"Yazık tam senin için güzel şeyler düşünmeye başlamıştım"

"Avucunu yalarsın…"

Daniel, İpeğe istediğini vermiş olmanın rahatlığı içinde

"Beni Marseille'ye götürür müsün?"

"Bir yardım sever Türk olarak kabul ediyorum, zaten ben de oraya gidiyorum, uçakla İstanbul'a geçeceğim"

Yol boyunca Daniel, İpeğin egosunu şişirmeye devam etti. Uçaklar ayrı yönlere aynı dakikalarda havalanmadan önce bir birlerinin telefon numaralarını almışlardı. Uçakları havaalanlarına aynı dakikalarda indiğinde İpeği annesi Deniz karşılamış, Bucharest'e inen Daniel'i ise kimse karşılamamıştı. Bir cip kiralayıp Karpat dağlarına doru yol almaya başladı.

İpek iki gün sonra Daniel'i aradı fakat telefonu kapalıydı. Daniel ormanın içinde mobil olarak kurulmuş bir araştırma merke-

İRFAN ALTAN

SİRİUS'UN KIZI

3

KAN ARZUSU

Hemen her canlının üzerine bir etiket yapıştırılıp bir fiyat yazıldığı günümüzde, pek çok insanı motive eden şeyin 'çıkar' odaklı olmasını üzülerek tecrübe ediyoruz. Nüfusun az bir oranı ekonomik bir kaygı duymaya gerek duymadan yaşarken, değişen derecelerde sokakları evi haline getirmiş geniş kitlelere kadar ulaşıyoruz. Ve her zaman olduğu gibi tüm kirli savaşların ağır mağdurları, çocuklar oluyorlar. Bu eser öncelikle dünyanın değişik yerlerindeki savunmasız çocuklara ve kadınlara dikkat çekiyor. Çok ciddi ekonomik gücü olmasına rağmen bu gücünü insanlığın hizmetine vermiş gerçek yiğitler. Yaşama saygı ve dengenin önemine çekilen dikkat. İyi niyet ve kötü niyet tohumlarının meyveleri ile ödenen bedeller... Aşkın rehberliğinde, bilginin yol haritasında alınan mesafeler. Bir çubuğun iki zıt ucunu birleştirebilme gayret ve becerisi. Farklı bir bakış açısı ile fark edilmeyeni fark etme heyecanı. Ve nefes kesen bir maceranın sert dalgalarında yol almaya hazır mısınız?

Yolunu kaybeden yolcu!

Bırak, yol kendini yaratsın...

9 786256 130746

tilki Kitap

EXPO SOLAR
Sponsorluğunda